

turde være i sin Orden. — Det ærede Medlem for Vejle Amts 6te Valgkrets (Gnevold Sørensen) anføde endelig over Lovforslagets § 17, som bestemmer, at „den, der ved Dom findes skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, skal tillige have sit Bævis som Skibsfører, Sættekipper, Styrmand, Maskinmester af 1ste eller anden Klasse eller Maskinpasser forbrudt.“ Der kan i visse Tilfælde dispenseres derved. Det ærede Medlem vil vistnok se, hvad Grunden dertil er, og vistnok ogsaa se, hvorfor man har sat andre Bestemmelser her end i Næringsloven, hvor der kun er Tale om, at offentligt Arbejde hidfører disse Følger. Her er jo nemlig Tale om Befalingsmænd, og i og for sig maa man finde det mindre heldigt, at en Mand, der er straffet for Tyveri eller lignende Forbrydelser, som ere vanærende i den offentlige Mening, kan være Befalingsmand paa Skibe under de Vilkaar, dette medfører. Jeg tror, det er en rigtig Bestemmelse og vil i alt Fald tilraade, at man foreløbig bliver staaende derved. Vi kunne jo overveje den nærmere. Der er noget krænkende for Folk i, naar de blive paamønstrede et Skib, at der sættes over dem Befalingsmænd, som ere straffede for vanærende Handlinger.

C. Sage: Det er kun et Par korte Bemærkninger til den højtærede Minister. Ministeren udtalte — og det var den samme Opfattelse, som det ærede Medlem fra Kolding (Berg) gjorde gældende — at med Hensyn til Spørgsmaalet om at fordre Indfødsret bør vi kun se paa, hvad der tjener vore Interesser, ligesom andre Lande utvivlsomt kun se paa, hvad der tjener deres Interesser. Det er en Opfattelse, som jeg er ganske enig i. Men min Betragtning gaar selvfølgelig netop ud paa, at jeg ikke tror, det stemmer med vore Interesser at stille denne Fordring. Det er mig ikke klart, hvad det er for en Nødvendighed, som skulde være til Stede for paa dette Punkt at gøre en Forandring i de nu bestaaende Forhold. Jeg ved ikke, hvilke Ulemper, det har vist sig at medføre, hverken for Redere eller Søfolk, at der ikke hidtil er blevet krævet Indfødsret, saaledes som det nu foreslaas. Jeg vil navnlig over for det ærede Medlem fra Kolding — der synes at betragte Fordringen om Ind-

fødsret som noget ganske naturligt og selvfølgelig, og som synes at mene, at hvis man ikke forlanger Indfødsret, kaster man en Dør op for fremmede, som hidtil har været lukket — gøre opmærksom paa, at det er en Misforstaaelse; thi der er tværtimod her Tale om at lukke en Dør, som hidtil har været aaben. Hverken for Skibsførere eller Styrmand, ligesaa lidt som for Søfolk i Almindelighed, stiller den bestaaende Lovgivning Fordring om, at de skulle have Indfødsret. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det findes en Lov af 13de Septbr. 1855, som tillader i danske Skibe at forhyre ogsaa fremmede Søfolk, dog at foruden Skipper og Styrmand Halvdelen af Skibsmandstabet skal bestaa af Personer, hjemmehørende i det danske Monarki. Denne Lov er ved Lov af 23de Januar 1862 ændret derhen, at Bestemmelsen om „at Halvdelen af Skibsmandstabet skal bestaa af Personer, der ere hjemmehørende i det danske Monarki, ophæves“, og der eksisterer altsaa ingen anden Begrænsning nu end den, at Skipper og Styrmand skulle være hjemmehørende i det danske Monarki, men der stilles ikke nogen Fordring om, at de skulle have Indfødsret. — Med Hensyn til Synsprøven er jeg ganske enig med den højtærede Minister i, at der er Grunde, der kunne tale for at kræve, at Skibsførere — i alt Fald i visse Farter med visse Skibe — bør i Henseende til deres Syn fyldestgøre visse Vilkaar, som det vil være meget uheldigt, om de ikke fyldestgøre. Men jeg mener et af to: enten stiller man denne Fordring, og saa indfører man en stadig formet Synsprøve, eller ogsaa stiller man ikke denne Fordring og nøjes med en Prøve, som foretages en Gang i de yngre Aar. I dette sidste Tilfælde kan jeg ikke se, at der er nogen Grund til ikke at foretage Prøven samtidig med at vedkommende underkaster sig Eksamen. Der er ingen Nødvendighed for, at denne Prøves Udfald skal være en Betingelse for, at han kan tage Eksamen. Hvad jeg anbefaler, er kun, at Prøven afholdes samtidig med Eksamen.

Endelig vil jeg bemærke med Hensyn til § 29, at det er mig ganske umuligt at læse denne Paragraf paa den Maade, som den højtærede Minister læste den, og som det synes, at ogsaa det ærede Medlem fra Kolding læste den. Jeg har fremhævet, at ifølge